ECLI:LV:AT:2026:0528.19620110924.4.L

Lieta Nr. 19620110924, SKK-281/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 28. maijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Irīna Jansone, Jānis Rozenbergs, Inese Laura Zemīte,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja zvērināta advokāta Alda Razgaila kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 10. decembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētā /Persona A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā lūdzatcelt Rīgas apgabaltiesas 2025. gada 10. decembra lēmumu daļā par apsūdzētā /Persona A/ atzīšanu par vainīgu Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. un 8. punktā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Pamatojot savu lūgumu, aizstāvis norāda, ka tiesa nav novērsusi saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā.

Tiesa nolēmumu pamatojusi ar tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperta atzinumā secināto, kacietušajam /Persona B/ konstatētie miesas bojājumi varēja rasties 2024. gada 16. jūnijā cietu-trulu priekšmetu iedarbības rezultātā vai krītot no sava auguma augstuma, kas rada pamatotas šaubas, ka apsūdzētie nodarīja miesas bojājumus cietušajam. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka ekspertam iesniegtajos medicīniskajos dokumentos nebija fiksēti cietušajam nodarītie ārēji redzamie miesas bojājumi, tāpēc eksperts nevarēja sniegt atbildes uz uzdotajiem jautājumiem un nonākt pie kategoriska secinājuma. Tiesa nepamatoti ņēmusi vērā Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma elektroniskajā kartē Nr. 20240616_0353 fiksēto par cietušajam konstatētajiem miesas bojājumiem, jo ekspertam šis dokuments netika iesniegts.

Tāpat tiesas secinājums, ka cietušais /Persona B/ nevarēja nokrist no sava auguma augstuma, pārvietoties un mainīt savu atrašanās vietu, nav pamatots ar lietā esošajiem pierādījumiem. Tiesa nav ņēmusi vērā: 1) apsūdzībā norādīto, ka apsūdzētie ar cietušo tikās ēkas trešajā stāvā, tad nogāja starp otro un trešo stāvu, kur to atstāja; 2) ka visos stāvos ir atrasti asins pilieni. Šie apstākļi norāda, ka cietušais pārvietojās un varēja nokrist no sava auguma augstuma.

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /Persona A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā faktiski atkārtojis apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē norādītos argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā un viņa darbību juridisko kvalifikāciju saskaņā ar Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. un 8. punktu. Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, atzinusi par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Savukārt pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, apsūdzētā /Persona A/ darbībās konstatējusi visas nepieciešamās un obligātās viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes un atzinusi, ka apsūdzētā vainīgums inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām. Arī apelācijas instances tiesai nav radušās saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainīgumu šajā noziedzīgajā nodarījumā.

Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi: 1) eksperta /Persona C/ liecības, ka /Persona B/ konstatētie miesas bojājumi – galvas sasitums ar zemādas asinsizplūdumu kreisās pieres-paura apvidū – ir zemādas un tie konstatēti ar radioloģiskām metodēm, ārējie miesas bojājumi citās ķermeņa daļās nebija aprakstīti ne Neatliekamas medicīniskās palīdzības, ne slimnīcas medicīnas dokumentos, jo cietušais bija ļoti smagā stāvoklī un bija nepieciešams glābt viņa dzīvību; 2) liecinieces /Persona D/ liecības, ka konkrētajā situācijā vajadzēja rīkoties ātri, tāpēc viss pacienta ķermenis netika apskatīts; 3) Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma elektroniskajā kartē Nr. 20240616_0353, kas ir kartes Nr. 20240616_0347 kopija, fiksēto par cietušajam konstatētajām traumatiska rakstura pārmaiņām – sasitumu pēdām, sejas sasitumiem. Tiesa atzinusi, ka apstāklis, ka medicīnas darbinieki nav norādījuši uz acīmredzamiem ārējiem miesas bojājumiem cietušajam, iestājoties slimnīcas stacionārā, nerada šaubas, ka cietušajam tika nodarīti apsūdzībā norādītie miesas bojājumi, un to pierāda eksperta /Persona C/, cietušā pārstāves /Persona E/ un līdzapsūdzētā /Persona F/ liecības, eksperta atzinumā un medicīniskajos dokumentos konstatētais.

Tiesa ir ņēmusi vērā: 1) ka eksperta rīcībā nodota Neatliekamās medicīniskās palīdzības izsaukuma elektroniskā karte Nr. 20240616_0347, kurā nebija fiksēti cietušā ārējie miesas bojājumi; 2) eksperta /Persona C/ liecības, ka cietušais ilgstoši nesaņēma medicīnisko palīdzību, asiņošana notika pakāpeniski un ar laiku uz galvas izveidojās lielāka hematoma. Tiesa atzinusi, ka, lai arī cietušajam netika konstatēti ārējie sejas un galvas miesas bojājumi, tiesai nav radušās šaubas, ka cietušajam nodarīti iekšējie miesas bojājumi galvā.

Tāpat apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperta atzinumā secināto, ka cietušajam konstatēti smagi miesas bojājumi, kas bīstami cietušā dzīvībai, kas varēja rasties 2024. gada 16. jūnijā cietu-trulu priekšmetu iedarbības rezultātā vai krītot no sava auguma augstuma, un ir radušies ne mazāk kā vienas traumatiskas iedarbības rezultātā, kopsakarā ar pērējiem lietā esošajiem pierādījumiem: 1) par ticamām atzītajām līdzapsūdzētā /Persona F/ liecībām, ka: a) cietušais gulēja pie dzīvokļa durvīm trešajā stāvā un nespēja reaģēt uz notiekošo līdz viņu pamodināja /Persona F/ un /Persona A/, un visi trīs nokāpuši starpstāvā starp trešo uz otro stāvu, b) cietušo sita ne tikai viņš, bet arī /Persona A/, kurš sita ar dūri cietušajam pa ķermeni, seju un vēderu; 2) liecinieka /Persona G/ liecībām, ka viņš atrada cietušo naktī ap plkst. 1.00 kāpņu telpas pirmajā stāvā, cietušais bija stiprā alkohola reibumā, gulēja un nevarēja piecelties; 3) cietušā pārstāves /Persona E/ liecībām, ka dēlu /Persona B/ atrada nekustīgu no rīta kāpņu telpas pirmajā stāvā; 4) apsūdzētā /Persona A/ liecībām, ka dzīvokļu mājai /Adrese A/, ir neparasts kāpņu telpas izkārtojums, tāpēc cilvēku skaidrojums par stāva numuru var atšķirties; 5) notikuma vietas apskates protokolam pievienotajā fototabulā fiksēto, ka kāpņu telpā no trešā līdz pirmajam stāvam vairākās vietās konstatēti asins pilieni. Tiesa konstatējusi, ka cietušais bija stiprā alkohola reibumā, nevarēja piecelties, gulēja kāpņu telpas pirmajā stāvā, nereaģēja uz apkārtējiem un bija piekauts. Tiesa motivēti secinājusi, ka: 1) lietā nav pierādījumu eksperta atzinumā minētajam pieņēmumam, ka cietušais varēja nokrist no sava auguma augstuma; 2) cietušais sava fiziskā stāvokļa dēļ pēc piekaušanas nebija spējīgs pats pārvietoties, tāpēc savu atrašanās vietu nebija mainījis. Apsūdzēto liecības, ka cietušais pēc piekaušanas palika kāpņu telpā starp otro un trešo stāvu, tiesa atzinusi par nepatiesām.

Tiesa atzinusi par pierādītu, ka apsūdzētie /Persona A/ un /Persona F/ personu grupā nodarīja bezpalīdzības stāvoklī esošajam cietušajam /Persona B/ miesas bojājumus apsūdzībā norādītajos apstākļos un viņu darbību rezultātā cietušais guva smagus miesas bojājumus, kas bīstami cietušā dzīvībai.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības

kritērijs ir saprātīgu šaubu esība vai neesība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK- 433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts, 2024. gada 7. jūnija lēmuma lietā Nr. SKK-56/2024, ECLI:LV:AT:2024:0607.11518003918.4.L, 8. punkts*).

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /Persona A/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti pēc būtības pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un ir vērsti uz to, lai panāktu tās nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajā un trešajā daļā noteikto.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.^{1} panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone J. Rozenbergs I. L. Zemīte